

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

Til Hertz og Fru Lindahl,
i Norrköping.

Luptensludden, den 21 Jun 1791.

17.

Minna Elaka Barn!

Som låta flere Postdagar gå forbi utan Brev; men til Naatt skolan jag får et nytt Brev ifrån Gubben på Torpet om Torpets Kländeser.

Dåde Lota Mor och Britte-Louise hafva varit sjuka, men äro nu, Gudi lof! åter friska igen. En Förkylning på Sjön ådrog Lota Mor den fäseliga och of alla så ofta förskräckande ödiken, hvilket och lämnade flere Dagers mattighet efter sig. Britte-Louise dansade up för den våta eller nyss skurade Trappan i bara Brumponna -- här man hört på maken af en 20 ård flicka! -- men för omakel fick hon hela Ringstholgen hålla dicamntiine på sin Kammar och i sällskap med sina in- och utgående Dröjare. Nu är hon lefval at a Drig mera, vasa för hon frisk och Vårer d adig ~~men man~~ hvilket och högl. glöder mig, ty du vet at om hon är en flukt och tilluf för fliska, håller hon och lika. Skriptet sin Parole.

Hon kvad det nu är ödfligt på Torpet! alla Safran och alla vår Besked; ligaste John äro länge sedan sin kos; Tulle och Tommestjärnen reste sjelfva Ringst. morgonen til Upsala och Siern, och flacka sedan på alla Hemogårdar och Brack Däromkring. Lilla Norr Carl reste igår med allom från of til Ebbetorp, hvar han nu kommer at residera såsom både Heme och Hans. Han har varit alla dagar hos of, fot, god och öms. Britte-Louise har han skänkt en stor coloverad Tafta, som förefaller Bedriehog. utur sin förfater hade hon, ^{son Du adel,} afegnierat denna vackra Oelägenhet, som hon lad sin Lilla Norr corrigera och hjälpa uti Perspektiven, det han och gjort med sin mästerliga Händ, men i stort, samt belagt med Farger. tender. har han tillskrifvit: Teknadt of is. Naturen af Britte-Louise Gjørwell; upritadt af J. Carl Linnertkielm 1791. Nu först är det et det aldrafönaste Stycke. och så fändes det infattadt i Glad med bred förgyld Ram, och utgör nu största Prydnaden uti Syfters Rum. Om Legendags morgonen, en skön, varm och vacker dag, kom denne vår Vän til Torpet, gick med begge Norrbid för sista gången til Rosendal, tog ömt affked af dem, sålla ^{och} ~~st~~ svar han så många lyckofaliga Skunder njutit, at där med dem en Silbunke och en Pankaka i Jöngräset, och vandrade sedan, full af fina pastorale känslor sin ^{och} ~~ing~~ Teknad, til Staden tillbaka. At där ind Rosendal ofta taltas om Lilla Skifva, at han skulle nu snart få se Dig uti Dit nya sålla Hem, at han altid skulle förblifva vår Vän, altid besvästa med of: att detta kan Du väl säga Dig sjelf; men det kännes dock i mit hjerta så ljusligt, at ändå få säga Dig det. Et Brev til Eder Dögge, en flags För.

Förpassning ifrån Torpets Councille, til Staden Norrköpings Stora Borg--
ack nej! ifrån våra til edra armar, begärde och fick han af mig. Dock
han är för hos Eder, än dags keder framkomma. Världigare Nån af, begge
våra Hus kan knapt träda inom eder Tröskel. Nog sagt!

Men i stället för denne lilla Oror Carl hafue vi nu fått i vårt Hus
en ändå mindre liten Oror Carl, en äldre karaste god och beskedlig
Gosse, som utgör allas vår Glädje och Fagnad -- gissa! -- lilla Carl
Kerman ifrån Edo. Han var inkommen med sin informatör för at
hålla på Mormor, jag går enfaan på Gården, i anledning af et
nödvändigt Besök på Tegel-uddem; som jag går i rätt djupa Tankar
på hemvägen, klappade någon mig på armen, jag ser mig om,
och i det samma får det söta Barnet mig i ~~armen~~^{halsen}, och räckte
mig sin mun med et par de gladaste ögon. Samerligen behöfde
jag ~~och~~^{den} den gången sådan Lättnad för mit sinne -- (at få se en Son,
så kär, så dygdig, så gwick, så sin Fadens och allas vår Glädje. Jag
tog det älskade Barnet med mig hem, och behålle vi honom hos oss,
så at han blir här öfver Midformaren. Han är också en född Sjöman,
onen Dänjante med de vackraste Söjseffer. Han är nu länka Gossen,
bält lik sin Mor; men Herre Gud! lät honom lefva längre än hon,
dock jag fruktar, at sluta af hans Skälning, at han också äfft henne?
svaga Bröf. Ickeligen bygger han Skepp, talar Navigation, ritar, läser
och skrifer. Alt vil han hafva reda på, alt begriper han, alt vil han
verkställa. Härtill kommer en Hädelighet i hans Saker, en fördels Snugglet
til sin lilla Tonen, och et förnuft i tal och var, som jag hos et otta års Barn
än aldrig set; ja han är så begriplig och förständig, at jag just är orolig
öfver denna hans Fortidighet. Had mig var han sedan på comedien,
hvilket Ögonns Bedrägeri han ännu aldrig hade sedt; således kom
tänka, huru detta Spel förlustade sinnet häft som det var en operette,
eller Henrik och Skogvaktaren, hvilken ^{senare} yet genom sin Konung
rätvisfa Nåd behålle sin sköna dandflucka. När jag nu öfver til Staden,
säger han altid Båten; dock, hvad vil sådant Besöl säga mot det, at han,
ännu blott otta år Gosse, står vid Styret på sin Sjö jagter under hela
6 milen. Han har under dessa våra Sjöresor underiflat mig om Skilnaden
af Besjnad-fäbret på de för våra ögon liggande Amphion, Svarta Örn,
Galererne och Canon. Snyarne, huru djupt de gå, huru fort de jagla, alt
uti Vetenflapens eget Språk, af Nörd, Rå, Vant &c. För Kron-Prinsen
och

och Koning Carl har han redan haft den nåden, at ~~se~~ locka sig; och kan Du
lätt tänka, hvilket intryck jag gaf lille Sjömannen, då jag, i anledning
hwaraf, kom at förtälja om vår Stor Amiralts Hjelteedater til sjös. Men
vår lille Sjöman är dock ingen Guds ängel; nej, han är och en fjärdig
hännickja: ty til själan är han litet onid, och til kroppen litet fasthängande
vid et Bord eller en Stol; då jag däremot vil at ^{och} Durn skäl strax lyda,
och en ung Gösse stå rak och fri på begge sina egna fötter. Du mind
at han för någon tid sedan föll af en Mast och bröt ena Armpipan.
Deraf har han ännu något meln; men icke desto mindre är han så vig
som en katt, och så stark för sina år, at han stöter up stora Porten för
sig som ingen ting. På Gården håller han en sådan ordning med
Stängseln, at ej korna skola komma up och göra minsta slagenhet;
så at han ^{nu} agerar ^{här} både vår Sjö Capitaine, och vår Gårdsfogde. Du ser väl,
at jag håller bält mycket af honom, efter jag aldrig uphöver at skrifa
om honom. Men hvad lärst Du af hela denna långa Prädikan? Jo, at
när lilla Stafva lägger sig til en liten Don Juan, Don Pedro eller Don
Carlos, skäl han blifva äfven så sot som lille Carl Herman, och då skäl
jag äfven få mycket - - ja mycket mera - - hålla af honom.

Bevars! hvad Ni har gjort för et Culler och Bång i Norrköping ^{med}
et Hemkomot, så at det hörti ^{ända} hit ut på Torpet; och det har Ni tänkt
gjöra så inögripte, at lilla Stafva ej ännu skrifit et enda ord derom.
Sj! sam ut sig! Sätt sig därför prompt ned och komponera en fullständig
inrikes Tidning här om, liksom Du ser at jag gör dig sedd för smält och
stort här uti Torpdomet.

Endera dagen har du välle hos Dig, och då får Du veta mycket
Nytt af honom; ty han reser nu hela Sued och Götta Riket igenom.

Alle hälsa vi hjertligast. Jag är

Dejger

tilgifrafte
Pappa.

P. S. Stafva måste antligen visa Professor lidén Söta Mor så sköna
Bref til Dig. Jag har redan lagt det uti min Damling, så vackert är det!
Härjämte följer en den aldurskönaste Kus-Tafel af Kyrko-Läraren Lejroldt
och Systeren den gren.

